

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613966176/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

der tilbage?« — »Nei, det er Leontine,« sagde Casimir. — »Ja, det er hende, hun bærer en lille Kurv i Haanden.« — »Vogt dig for den!« sagde Casimir spottende. — »Nu staaer hun stille, og vikler sit Slør fast om Hatten, hvor mon hun dog vil hen?« — »Det kan være mig det samme.« — »Let, som en Sylphe, iler hun afsted i Maaneskinnet, jeg vil dog ikke haabe, at hun alt har Stævnemøder i Skoven; kom! det maae vi udgrunde.« — »Jeg er ikke oplagt til at udgrunde Sligt nu, gaa du heller alene.« — »Ja gjerne, paa slige Toure er jeg helst alene, men hun gaaer hurtig, der er ingen Tid at spille, farvell!«

Dermed ilede han afsted, og det var ogsaa nødvendigt, hvis han vilde indhente Leontine, der alt var langt udenfor Haven; han saa hende skride frem over Marker, Grøfter og Gærder, saa at han kun med Møie kunde følge hende, endelig naaede hun Skoven, hvor hun forsvandt bag de dunkle Træer. Han troede alt at have tabt hendes Spor, dog varede det ikke længe, før han atter saa hendes ranke Skikkelse i Maaneskinnet, let, som en Hind, ilede hun forbi de brune Stammer, hvis høje Kroner rystede i Nattevinden, og legede med Maanens Stråler, medens dens gule Skive snart skjulte sig, snart blev synlig imellem Grenene.

Uagtet det ikke var let at finde sig til Rette i den dunkle Skov, skred dog Leontine frem med stor Sikkerhed; hvor Veien syntes mest ufremkommelig, fandt hun bestandig en Sti, og det lod, ligesom Torne og Tidsler vege til Side, for ei at saare hende. Zeltner derimod var ikke saa behændig, han mødte bestandig større Modstand, jo dybere han kom ind mellem Træerne, og ridsede sig endog flere Gange til Blods paa den hvasse Hvidtiørn, paa Slaaengrene og paa de krybende Brombærbuske, der hvert

Øieblik udstrakte Armene, og grebe ham i Klæderne, ligesom for at holde ham tilbage.

Da han saaledes idelig blev standset, kom Leontine endelig saa langt forud for ham, at han neppe meer kunde øine hende. Kun et Par Gange saae han endnu hendes hvide Dragt imellem Træerne, men endelig tabte han hende ganske af Sigte. Dog da han var en Mand, der ikke saa let lod sig afskrække af Hindringer, fortsatte han sin Vej, uden at agte paa de Saar, Tiørnene gave ham, tilsidst syntes virkelig ogsaa hans Iver at belønnes, thi det forekom ham paa engang, som om han tydelig igjen skintede Leontines lange Slør, der var rullet ned, og viftede frit imellem Grenene; dog da han kom henimod det Sted, hvor hun efter hans Mening skulde være, mærkede han vel, at han havde bedraget sig, thi han stod foran en stor Mose, hvori kun nogle smaa Elletræer vare tyndt spredte paa de tørre Steder, og han mærkede da, at det, han havde taget for Leontines Slør, ikke var Andet, end Luften, der her, hvor Træerne stode tyndere, kunde sees igiennem en Aabning i Skoven.

Bandende og mismodig maatte han nu endelig opgive sin Plan, og kun med Møje fandt han, efter at have arbejdet sig igiennem Krattet, sprunget over Gierder, og vandret igiennem Moser, en Sti, der førte ham ud af Skoven til et Par Bondehytter, hvori han vakte Folkene, og endelig fik en Veiviser, der bragte ham tilbage til Slotshaven igjen. Her sad endnu Casimir i dybe Tanker paa samme Sted, hvor Zeltner havde forladt ham. »Sidder du der, og grubler endnu over Qvindernes Troløshed?« sagde Zeltner spottende. »kom, gaa i din Seng! Natten er vaad og kold, og Qvinderne ere fødte Bedragersker lige fra Vuggen af; det er derfor bedst at bedrage dem igjen, og kunne vi ikke det, da ville vi trykke en Vedbendekrands